

нитѣ много още по-сетнѣ отъ рѣчената дата — до самото отъ тамъ вдигане на 8-ий Приморски полкъ; а тъй сжшо и нуждитѣ за бол ицата вѣщи, като ризи, гащи, чаршафи и пр. останаха на истото служение. Тѣй щото, безъ всѣка претенция, цѣлото число на постжпившитѣ ранени и болни на лѣкуване въ Царибродскитѣ болници, може да бжде бѣлѣжено въ дѣятелността на председателствуемото отъ Васѣ Друж. отъ „Черв. Кръсть“.

„Цивилни болни въ Царибродскитѣ болници не сж постжпвали; пособия, обаче, като лѣкове и други вещи сж давани и на цивилни болни — вѣнъ отъ болницата.

„Въ допълнение, длъженъ съмъ да споменѣ, което съ време Ви е съобщавано отъ мене, че при размѣняването на пленницитѣ, както на българскитѣ така и на сръбскитѣ, „Черв. Кръсть“ изпълни своята челоѣколюбива задача“

Слѣдъ вземанieto пакъ на Пиротъ Настоятелството тури на располжението на Пиротския кметъ 1000 лева за да се помогне съ тѣхъ на тамкашнитѣ болници, които пари, впрочемъ, не бидоха всичкитѣ исхарчени.

За доброто урѣждане на горѣпоменатитѣ пунктове и болници, както и да се запознаятъ по-отблизо съ нуждитѣ на болнитѣ и раненитѣ на бойното поле, Настоятелството командирова двама отъ своитѣ си членове, Г-на Д-ра А. Шишманова и Г-на И. Ковачева.

Предъ видъ на това, че Сърбитѣ нажтжпваха и по София — Ломското шосе и, слѣдователно, межеше да се потрѣбува нашата помощ и въ него направление, Настоятелството стѣкми единъ привързоченъ пунктъ и въ Бучино, за кой впрочемъ се споменува въ горѣприведения рапортъ на Главния ни инспекторъ.

Въ споразумѣние на Военното Министерство, Бѣлг. Друж. отъ „Червения Кръсть“ отвори привързочни и питателни пунктове въ Луковитѣ и Абланица. Ве-

щитѣ, слѣдъ закриванieto на тѣзи пунктове, Настоятелството подари, велѣдствие просбата на Плевненския Кметъ, на Плевненската болница, въ която се лѣчяха преимущественно проходящи болни войници.

На открититѣ отъ правителството пунктъ въ Таш-кесенъ и болницата въ Орхание Дружеството е доставило медикаменти, привързоченъ материалъ и разни вещи. За да се ревизиратъ тия пунктове и за да се узнаеше дѣ отъ какво най-повече имаше нужда и какъ сполучиво да се доставятъ потрѣбноститѣ, Настоятелството откомандирова дѣловодителя си, г-на Д. Каранфиловича, въ Плевенъ съ поручение, като разгѣда по пѣтя пунктоветѣ и узнае нуждитѣ имъ, да се споразумѣ въ Плевенъ съ Общинското управление за взаимно съдѣйствие по даване помощи на раненитѣ и болни солдати по пѣтя отъ София до Плевенъ и въ самия този градъ.

Г-нъ Каранфиловичъ съ подобающата ревностъ изпълни това поручение. Съ рапортитѣ си отъ Ташкесенъ, Орхание и Луковитѣ той освѣтли Настоятелството върху нуждитѣ по пунктоветѣ, както и върху състоянието, въ които се намирахъ възвращающитѣ се заздравели ужъ солдати, пустнати отъ тукашнитѣ болници. Ние правимъ тука нѣколко извлѣчения отъ тия рапорти:

„ . . . Мѣжду другото, ранени, не добръ-заздравѣли, найстина минавали, на които ранитѣ се подновявали, и единъ отъ тѣхъ задъ Орхание на пѣтя умрѣлъ. Потрѣбно е, значи, и лѣкарска помощъ, ако отъ София ги испращатъ незаздравѣли.“ (Извлѣчение отъ рапорти изъ Ташкесенъ отъ 27/XI 85 год.) „ . . . Фактътъ, станалъ неопровержимъ вече, че ранитѣ на заздравляющитѣ войници, които, като такива, се препращатъ у дома, сж се подновявали по пѣтя, не го отказаха както фелдшеритѣ въ Ташкесенъ, така и Д-ръ Филиповичъ, лѣкарътъ на тукашната бол-